

UIT DE SCHRIFT.

Benaarstigen.

Daarom geliefden! verwachtende deze dingen, benaarstigt u, dat gij onbevlekt en onbestraffelijk van Hem bevonden moogt worden in vrede. 2 Petrus 3:14.

Wij verwachten nieuwe hemelen en een nieuwe aarde.

Die nieuwe wereld verwachten wij van God. Het nieuwe Jeruzalem daalt uit den hemel neer. Het is door Christus voorbereid en niet door ons. Doch... die verwachting mag geen luie menschen maken.

Verwachten is niet stilzitten en lijdelijk verbeiden, maar omdat wij deze dingen verwachten, zullen wij ons benaarstigen. Omdat wij zulk een heerlijk ideaal bezitten, zullen wij met ijver al onze krachten inspannen. Omdat God ons een stad bereidt, moeten we aan den arbeid, en wel omdat wij onbevlekt en onbestraffelijk van Hem bevonden mogen worden in vrede.

* * *

Hier doet de apostel op het oordeel van Jezus. Hij spreekt van de keur van den Heiland, en hierbij moogt ge niet alleen aan het eindgericht denken. O zeker, dan valt het oordeel. Dan komt Hij om het gericht te vellen, maar ook nu keurt Jezus. Ook nu weegt Hij u, en het moet u nu op aarde van het grootste belang zijn, hoe Christus u bevindt, en wat Hij van u denkt. En ach, daaraan ontbreekt zooveel. Wij bekommeren ons wel om het oordeel der wereld. We zijn wel vol zorg over wat menschen van ons denken. Wij bejveren ons wel om bij de menschen in een goeden reuk te staan, en... wat is er een zucht om menschen te behagen!

Zelfs in wat wij doen voor Gods rijk en Gods zaak.

Zelfs vaak in onze actie op maatschappelijk en staatkundig gebied.

Wij luisteren naar menschen en kijken angstvallig naar de wereld, maar wat blijft er van deze wereld over? Haar oordeel vergaat en haar lof verdwijnt, doch het oordeel van Christus blijft tot in der eeuwigheid, en het komt er op aan, of Hij op u in welgevallen neerziet, en of Hij uw arbeid in dit leven goedkeurt.

En... zou Hij uw werk goedkeuren? Kunt gij het verdragen, dat de Heere uw zaken en arbeid en geldmakerij en leven onderzoekt? Hoe zal Hij u bevinden? Nu? Straks als Hij komt, als een dief in den nacht, en er geen correctie en geen bekeering meer mogelijk is? Benaarstigt u, dat gij onbevlekt en onbestraffelijk van Hem moogt bevonden worden.

* * *

Hier stelt de apostel geen platvloersch ideaal. Onbevlekt toch wil zeggen, dat de bezoedeling der zonde ons niet meer aankleeft, en onbestraffelijk, dat deswege geen straf ons treffen kan. Maar... Petrus, hoe kunt gij zoo iets vragen? Gij weet toch wel beter. Gij hebt zelf den Meester verhoedend. Gij kent uw eigen zwakte. Zeker, maar hier wordt bedoeld de gerechtigheid in Jezus Christus. Hier richt de apostel uw oog op uw saamhoorigheid met Hem, en als ge in Hem zijt, moogt ge hier een klein beginsel der gehoorzaamheid bezitten, doch in uw Borg zijt ge gerechtvaardigd, en van de straf voor eeuwig ontheven.

Doch, is die gerechtigheid geen gave? Kunnen wij daaraan iets toebrengen? Neen, maar die gerechtigheid eischt onze heiligheid; zij stelt ons het ideaal der gehoorzaamheid, en vraagt van ons onderwerping aan Gods wil. Al weten wij, dat wij hier nooit de voorgestelde volkomenheid bereiken, wij jagen er naar, alsof het mogelijk ware, en hoe kan het ook anders? Gods kind kan de vlek der zonde niet vordagen. Hij kan het onder de straf niet uithouden, en daarom benaarstigt hij zich om toch naar de gerechtigheid Gods te leven.

En doen wij dat, dan is er rust in de ziel. Dan bezitten wij den waarachtigen vrede, die alle verstand te boven gaat, en in een wereld vol onvrede roemen wij in den vrede door het bloed des kruises, die op de nieuwe aarde in volle schoonheid zich zal openbaren.

* * *

Welk een zware roeping rust op den christen! Wij hebben in heel ons leven ons te benaarstigen, dat wij onbestraffelijk wandelen.

Ook in de dingen van het maatschappelijk leven. Ook in onze zorg voor het dagelijksch brood, en is er die benaarstiging? Is er bij ons levensactie voor het eeuwigblijvend goed? Arbeiden wij om de spijze, die niet vergaat?

Waar is de heilige jacht naar de geestelijke dingen?

Waar is in de wereld van zaken en geldverdien de gehoorzaamheid aan Gods Woord?

Waar is in de wereld van den arbeid de absolute onderwerping aan 's Heeren ordinantiën? O, het dagelijksch leven is goed; sociale actie is uitnemend; politieke strijd is kostelijk, wanneer wij

maar waarlijk christenen zijn, en het ons gaat om de nieuwe aarde, waarop gerechtigheid woont, en wij ons benaarstigen om door Christus onbestraffelijk bevonden te worden.

En laten wij dat bedenken in deze tijden. Wij leven in een wereld vol woeling.

Wij staan tegenover de macht van het socialisme. Wij hebben een moeilijken strijd te voeren, en hoe kunnen wij dien doorworstelen? Hoe strijden wij eerlijk en recht? Hoe kunnen wij waarlijk christenen zijn? Als we twee dingen doen. Wanneer wij ten eerste ons afvragen: wat zegt Christus van mijn arbeid en mijn winkel; van mijn politiek en mijn actie; hoe word ik van Hem bevonden, en heb ik voor mijzelf vrede? En in de tweede plaats, als wij niet op deze aarde blijven staren, en niet te vast onze pinnen in deze wereld slaan. Zeker, wij hebben in dit onderzonsche veel te doen.

God geeft ons te arbeiden en te strijden. Maar... hier beneden is het niet. Wij verwachten geen aardschen heilstand. Wij droomen niet met het socialisme mee. Ons ideaal is in den hemel, waar Christus is. K. D.

KERKELIJK LEVEN.

Jubiläum Professor Geesink.

Aan onze Pers werd het volgende communiqué verstrekt.

Zoo de Heere wil, zal Prof. Geesink den 27sten van deze maand 70 jaar worden. Naar wij vernemen, hebben de Heeren Dr. L. Bouman, Mr. P. A. Diepenhorst, Dr. C. van Gelderen, Mr. Th. Heemskerk, Dr. V. Hepp, Dr. A. Kuyper Jr., J. H. de Waal Mateff, Dr. B. van Schelven en Dr. R. H. Woltjer zich tot een Comité vereenigd, om aan de velen die dit ongetwijfeld zullen wenschen, de gelegenheid te bieden, uitging te geven aan hun liefde en sympathie voor den hoogleraar. Daar een spontane huldebetuiging bedoeld wordt en bovendien de tijd kort is, is van het zenden van circulairen afgezien. Bijdragen gelieve men te zenden aan het adres van Dr. C. van Gelderen, Oranje-Nassaulaan 60, Amsterdam.

De bladen, die dit communiqué niet hebben ontvangen, zullen er zeker wel om wedijveren het spoedig af te drukken.

Want Prof. Geesink is een alom in den lande bekende persoonlijkheid.

Uit zijn predikantstijd, hoever die ook achter hem ligt, zijn hem vele vrienden gebleven.

Wat had men in Rotterdam veel met hem op! Hoe stal hij door zijn mooie preeken en zijn gemoedelijken omgang niet het hart van de gemeente.

En zeker niet het minst door zijn besliste houding en leiding in de dagen der Doleantie.

Zullen zijn vrienden in Rotterdam niet blijde zijn, dat zij hun liefde en waardeering nog eens kunnen toonen op zijn zeventigsten verjaardag?

Dan — hoevelen hebben daarna nog van zijn preeken genoten, ook van de preekenbundels, die hij in het licht gaf. In hoeveel kerken zijn zij niet gelezen?

Met hoeveel vrucht wordt ook heden nog door menigen niet zijn meesterlijk werk „Van 's Heeren Ordinantiën" nageslagen?

En dan die fijne recensies in „De Heraut"!

Wordt er niet telkens nog over gesproken?

Er zullen er weinigen zijn, in Gereformeerd Nederland, die niet op de een of andere manier wat aan hem te danken hebben.

Bovenal, welk een warme sympathie wordt hem niet door studenten en oud-studenten toegedragen. Naar wij vernemen hebben de studenten zelf reeds een actie op touw gezet, ofschoon zij voeling houden met het huldigungscomité. Hartelijk juichen wij deze spontaneiteit toe. Onze studenten konden niet wachten tot zij van een comité aanschrijving ontvingen. Dat bewijst wel, hoe zij deze gelegenheid tot allen prijs te baat willen nemen om te toonen, hoe zij hem als op de handen dragen!

Zullen de studenten ook de oud-studenten aanschrijven, laten de oud-studenten zich nu tot hun gemeentelieden wenden.

Want deze huldiging mag er in geen geval een in den kleinen stijl zijn.

Zijn wij, gelijk onze lezers weten, tegen de opdriving der jubilea in onze dagen, tegen dit jubileum kan dit bezwaar niet worden ingebracht.

De bescheidenheid van den jubilaris heeft er zeker toe meegewerkt, dat hij niet veel jubilea te boeken heeft. Voorzover ik mij herinner, kan hij slechts op een hoogst enkelen huldigungsdag terugzien.

Maar nu mag die bescheidenheid ons geen parten spelen.

Professor Geesink mag het (en zal het ten slotte ook niet) ons niet ten kwade duiden, dat wij hem onze groote waardeering bewijzen.

Aan den eenen kant is het daarom gelukkig, dat weinig dagen ons van dit jubileum scheiden.

Want daardoor wordt de hulde vanzelf meer spontaan.

Men moet het voor Professor Geesink nu maar eens overhebben, dat men zelf zijn jubileum onthoudt en zich de moeite getroost een postwissel-formulier geheel te schrijven.

Maakt men het gewoonlijk den vrienden van een jubilaris gemakkelijk door hun een circulaire te zenden met postwisselformulier en als zij die niet tijdig ingevuld insturen, nog eens dringend er aan te herinneren, dit kan in dit geval niet en zou ook een fijn-voelend man als Prof. Geesink onwaardig zijn.

De hulde moet niet opgetrommeld worden. Ze moet door den drang des harten worden verleend.

Die drang zal ongetwijfeld krachtig werken.

Gelijk men uit het perscommuniqué weet, is Professor Dr. C. VAN GELDEREN zoo vriendelijk, de jubileum-giften in ontvangst te willen nemen.

Zijn adres herhaal ik hier even: ORANJE-NASSAULAAN 60, AMSTERDAM.

Men make den 27sten Mei voor Professor Geesink tot een schoonen, ja tot den bijna schoonen dag zijns levens.

Allen, die hem waardeeren en liefhebben, zullen zich daarin hartelijk verblijden.

= Verdere discussie onmogelijk.

Gat ik in mijn dupliek reeds te verstaan, dat het schrijven over de tooneeluitvoering, welke zooveel opspraak gewekt heeft, ten einde moest loopen, de manier van optreden van Dr. Geesink, welke ik liever niet nader kwalificeer, dwingt mij de discussie met hem onmiddellijk te staken.

Het volgende is dan ook ons laatste woord aan Dr. G.

Het is niet meer mogelijk om met Dr. G. over dit punt in debat te treden.

Dr. G. deelt, om dit eerst maar te vermelden, mede, dat hij, wat door ons als het eenig afdoende bewijs voor Calvin's standpunt werd beschouwd, niet, of althans nu nog niet, zal leveren. Wil men zijn eigen woorden? „Niet of althans nog niet, zooals Prof. H. „eischt", uit de geschriften en de levensgeschiedenis van Calvin en de historie van het Calvinisme" draagt hij bewijzen aan. Een zelfstandig onderzoek stelt hij dus „niet, of althans nog niet" in. Hij zal zich bepalen tot het op-rakelen van citaten, welke ieder, die de laatste jaren heeft meegeleefd, wel kent. Zelfs de jongelingen, die onze jongelingsverenigingen bezoeken, zijn ervan op de hoogte. Dr. G. spreekt er dan ook zelf over, als over bekende dingen.

Alleen heeft Dr. G. de „beminlijkheid" — aan deze en soortgelijke beminlijkheden willen we ons niet ergeren, anders zouden we den laatsten tijd de „Overtoomsche Kerkbode" niet meer hebben gelezen — te onderstellen, dat ze mij niet bekend zijn.

En zoover gaat bij hem de nederbuigendheid tegenover den onwetende en hen, die in hetzelfde geval verkeerden, dat hij die „bekende dingen" nog eens naar voren brengt. Ruim twee kolom spandeert hij er aan. En dan geeft hij mij, om de maat vol te meten, nog aan het eind een wensch mee. Wel is het een wensch, hoog van den toren mij toegeroepen. Ik krijg een stijven hals van het opkijken. En die stijve halslijn geeft mij het werkelijkheidsbesef van maar op den beganen grond te staan en van de „hoogerheid van Dr. G. Maar 't is toch een wensch. Laat ik het hem daarom maar helpen wenschen. 't Zal wel goed bedoeld zijn.

Bijna zouden we de naïfeteit benijden, welke Dr. G. in deze artikelen aan den dag legt.

Hoeveel eenvoudiger zouden dan de problemen worden, hoewel we voor de mode aan die problemen het praedikaat „outzaglijk" konden blijven toekennen.

Hoeveel gemakkelijker zou de beoefening der wetenschap worden en het meedeelen van de resultaten dier wetenschappelijke studie aan anderen.

Dr. G. merkte niet eens op, hoe zijn bewering verder gaat, dan wat uit de citaten mag afgeleid, ofschoon ik ook niet elken regel uit deze citaten onderschrijf.

Het beste zal wel zijn, deze zaak van den grond af te onderzoeken. Daarom gaf ik mijn voornemen te kennen te schrijven over Calvin en het Tooneel. Doch als voorwaarde noemde ik, dat de atmosfeer dan niet zoo geladen zou zijn als nu.

De omstandigheden moeten rustige overweging waarborgen.

Het geding over de huidige kwestie kan in dien tusschentijd best afloopen.

Daar hebben we Calvin niet eens bij nodig. We willen ons later niet bezighouden met een bepaald tooneelstuk, maar de houding van Calvin en het tooneel in het algemeen trachten te bepalen.

Deze kwestie vraagt, gelijk ik zei, om rustiger sfeer.

Dat ontwaart men het best aan de stukken van Dr. G.

Ik durf niet aan te geven in welken graad van opgewondenheid hij die stukken heeft geschreven. Wel merkt men, dat het kwik heel hoog moet hebben gestaan.

Voor al in het tweede stuk zijn de beminlijkheden vele.

Het begint al in het opschrift. Dat luidt: Prof. Hepp's tooneel-voorstelling. Aan het einde heet het, dat wij „voor een wijle ons niet-ingewijde publiek vergasten op een tooneel-voorstelling".

Welken perheid?

Lezer en

Ik wil b

Dr. G. b

Hij vind

van vroom

Als ik d

deelt Dr

vroomheid

Als ik sp

volk aang

ling en „s

Als ik,

waardig

oordeelt

vroomheid

Als ik

het ware

zonde te

stelling en

Als ik

gewezen

kring te l

bewaren w

voorstelling

Als ik

meest tref

van 's He

die den d

met hun

heug, zal

ling en „s

Als ik

week op

verontschu

tranen in

voorstelling

dat de H

deze ding

het einde,

neelvoorst

Ziet, de

derhart.

Wat on

Durft h

over de i

oordeelen

Of mag

spreeken,

toe te sl

voor een

van vroom

Wie ha

die kortel

Maar w

het kwad

Zelfs z

artikelen

heden" a

Draagt

denheid,

schaaltje

Wie z

spijt van

Daarop

Voortge

uiteenzelt

Men d

kwestie

Zoo st

Als me

vraagt i

te maken

„ja". Da

het debat

Alleen

dat het

Maar w

ons hoog

de discuss

Het la

Of hij

chure", v

hijzelf w

Wij zo

op te ho

polemisch

In dez

der Evaa

letterlijk

Men ve

zelf vind

Maar we

Acht i

wenschel

gezet, or

ons onm

Dr. G. z

„Saul en

Woord

En hoe

de opvo

hoven